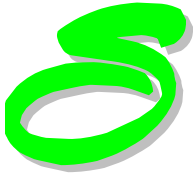

Hồi 32

Thiên Đình Sứ Giả

au động U-U bỗng nổi lên một tràng cười rộ, khiến người nghe thấy phải ghê rợn.

Tiếng cười vừa dứt, một thanh âm sang sảng nổi lên:

-U-U động chúa! Ma Tôn Đổng Hải Sơn! Thiên Huyền Lão Quái cùng Phụng Điện chúa! Các người hãy ra mau! Phan Tịnh này chưa chết đâu! Bữa nay ta phải cắt thịt rút xương bọn người ra .

Khu rừng rậm động U-U bề ngoài tuy không thấy động tĩnh gì nhưng bên trong cực kỳ khẩn trương. Bọn người phụ trách canh phòng lo giữ vững phương vị và phòng vệ rất nghiêm mật.

Phan Tịnh lại tiếp tục réo lên từng người ra để khiêu chiến.

Người kinh hãi nhất khi hay tin Phan Tịnh còn sống là Phụng Điện chúa. Nàng vội vã chạy đến kiểm gia gia, vừa bước vào cửa phòng đã thấy Ma Tôn nét mặt xám xanh nói:

- Uyển nhi ! Con lại đây vừa đúng lúc ! Thằng lỏi kia lại đến đó. Rõ ràng nó đã bị gia gia đánh hất xuống khe Lạc Hiền mà sao lại chưa chết?

Phụng Điện chúa thấy Ma Tôn ra chiều khiếp sợ thì cười lạt nói:

-Gia gia! Gã đến đây càng hay! Phen này hài nhi sẽ làm cho gã hết đường ra. Con đã luyện Vô Tình Kinh tiến bộ rất nhiều. Con thử xem gã còn giở trò gì được nữa không?

U-U động chúa dặn:

- Uyển nhi phải cẩn thận ! Ta cùng thiên sư sẽ ra ngay lập tức.

Phụng Điện chúa băng băng đi ngay. Nàng vẫy tay cho mấy chục thiếu nữ ăn mặc đủ màu sắc, theo nàng kéo ra ngoài cửa động.

Vừa thấy Phan Tịnh, Phụng Điện chúa quát hỏi:

- Phan Tịnh ! Người lại đến động U-U để giở trò gì đây?

Phan Tịnh cười lạt đáp:

-Cha con người khoét mắt chặt chân gia gia ta, những món nợ này người tính sao đây?

Phụng Điện chúa cả kinh hỏi:

-Người ở dưới khe Lạc Hiền lên đây thật ư?

- Hừ ! Chắc các người lấy làm lạ lắm. Phan Tịnh nay ở dưới vực sâu muôn trượng mà còn lên đây được, thì cái động U-U của bọn người ta chẳng coi vào đâu .

Chàng đáp xong quát lớn:

-Đưa đây!

- Người đòi cái gì?

- "Vô Tình Kinh" cùng "Vô Tình ấn" của Nô muội đã bị người cướp mất. Người tự lượng sức mình liệu giữ được chăng? Muốn tốt thì đưa ra đừng ỡm ờ nữa.

Phụng Điện chúa cười mát đáp:

-Vô Tình Kinh đó quả nhiên có nhiều kỳ công tuyệt học ! Người cũng tự lượng sức mình xem liệu có lấy lại ở trong tay ta được không? Hơn thế nữa, bữa nay cái mạng kiến ruồi của người chưa chắc đã giữ được.

Phan Tịnh cười ha hả nói:

-Mối thù của gia gia tất nhiên phải trả nhưng kẻ thù chính là lão thất phu Đồng Hải Sơn. Còn đối với người tuy là hạng tàn ác vô liêm sỉ, nhưng ta có thể dung tha cho khỏi chết.

Phụng Điện chúa tức giận quát lên:

-Phan Tịnh ! Người dám thóa mạ cả gia gia ta ư?

-Chẳng những thóa mạ mà ta còn phải giết hấn.

Phụng Điện chúa vẫy tay ra lệnh cho bọn thuộc hạ:

- Quân này không biết điều. Các người hãy vây đánh và bữa nay gã đến thì được , chứ không cho về .

Bọn thiếu nữ hậu vệ Phụng Điện chúa dạ ran rồi bổ vây Phan Tịnh vào giữa.

Phụng Điện chúa vẫn che mặt bằng tấm khăn trắng, sở dĩ nàng che mặt cốt chỉ để giấu U-U động chúa.

Hôm trước nàng đã bị Tĩnh Hoa công chúa mở ra, nhưng rồi nàng lại bịt vào là để tuân theo lời di huấn của mẫu thân nàng.

Phan Tịnh bình tĩnh đứng yên không nhúc nhích. Mặt chàng sát khí đằng đằng khiến cho bọn thuộc hạ Phụng Điện chúa trông thấy phải phát sợ.

Phụng Điện chúa lạnh lùng nói:

- Phan Tịnh ! Nếu bây giờ người chịu chạy đi thì bản Điện chúa còn có thể tha mạng cho được. Vậy người đi đi !

Phan Tịnh cười rộ đáp:

- Ta đến đây làm chi hẳn người đã biết rồi. Khi nào còn chịu rút lui.

- Người không đếm xỉa gì đến tánh mạng người nữa ư?

Phan Tịnh lại càng cười rộ. Bỗng người chàng lướt mau như ánh chớp, đến trước mặt Phụng Điện chúa.

Bọn thuộc hạ Phụng Điện chúa thét lên, rồi đứng quay lại ngăn trở .

Phan Tịnh chau mày quát lên:

- Bọn lâu la này! Cút đi !

Chàng vung chưởng lên thì một luồng sức mạnh như sóng cồn trào ra. Bọn thiếu nữ đồng thời cũng vung chưởng lên nghênh địch.

"Sầm" một tiếng vang dội. Bọn thiếu nữ la hoảng:

- úi chao !

Hai ả đứng đầu nét mặt tái xanh, ọe lên một tiếng , rồi hộc máu tươi ngã ngửa về phía sau .

Mấy ả đứng sau cũng loạng choạng người đi, lúi lại bảy tám bước rồi không đứng vững ngồi phệt cả xuống đất.

Phan Tịnh đồng dục nói:

-Phụng Điện chúa! Người đã trông thấy chưa? Biết điều cút đi về kêu gia gia người ra đây. Nếu không cái động U-U này gặp tai họa không nhỏ đâu .

Phụng Điện chúa che mặt bằng tấm khăn trắng, nên không nhìn rõ nàng lộ vẻ gì khác lạ. Nàng vẫn đứng yên không nhúc nhích, lạnh lùng đáp:

-Phan Tịnh! Xem chừng người đắc ý lắm thì phải?

Nàng vừa nói vừa thò tay vào bọc .

Phan Tịnh thoáng nghĩ một chút, biết ngay nàng lại sắp lấy Vô Tình ấn ra .

Chàng quát lớn:

- Thế là người tự rước lấy cái họa vào mình .

Chàng phóng chưởng đánh ra. Chưởng phong rít lên rào rạc như sóng cồn .

Phụng Điện chúa bất đắc dĩ phải phóng chưởng ra đối địch. Nhưng chưởng phong hai bên vừa chạm nhau, nàng thét lên một tiếng , điểm chân xuống đất rồi tung người lùi ra xa đến ngoài mười trượng. Tay nàng ở trong bọc vẫn chưa rút ra kịp.

Phan Tịnh khi nào chịu chân chờ để nàng giở trò. Chàng lạng người đi nhanh như chớp đuổi theo sát đối thủ và phóng "Tuyệt Tình Chưởng" ra.

Lập tức bóng chưởng xuất hiện trùng trùng điệp điệp. Chàng quát bảo:

-Người muốn sống đưa Kinh, ấn ra trả đi .

Phụng Điện chúa ngó thấy bốn mặt ánh chưởng chập chùng, chưởng phong kéo tới âm âm, nàng không khỏi kinh hãi la lên:

-Phan Tịnh! Sao công lực người lại có phần tăng tiến hơn trước?

Phan Tịnh vì nghe nàng nói nên chưởng thế hoãn lại một giây. Không ngờ Phụng Điện chúa trong khoảng thời gian chớp mắt này lại ráp tâm liều mạng với chàng nàng quát lên:

- Người coi đây.

Phan Tịnh đột nhiên thấy ánh vàng lóa mắt, biết rằng Phụng Điện chúa đã lấy Lôi Đình ấn ra rồi.

Chàng không kịp suy nghĩ vừa vung cả hai chưởng phóng loạn lên vừa quát:

-Cuộc báo ứng này tự người chuốc lấy đừng oán ta nhé !

"Sầm" một tiếng! Máu vọt tung lên.

Phan Tịnh thu chưởng về . Phụng Điện chúa đã bị "Tuyệt Tình Chưởng" của chàng đánh bay ra mười mấy trượng, hất vào trong khu rừng rậm trước động U-U.

Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, phóng người lẹ như chớp chạy phăng phăng vào phía cửa động định đoạt lại Kinh, ấn.

Phụng Điện chúa rút xuống đã mau mà người chàng đuổi theo cũng lẹ. Hai bóng theo nhau chỉ trước sau một chút .

Đột nhiên từ trong động có tiếng quát tháo âm âm, rồi hai bóng người chạy ra mau lẹ vô cùng. Một người chạy đến chỗ Phụng Điện chúa còn một người chạy đến chỗ Phan Tịnh. Rồi tiếng cười gâm lên:

- Thằng lỗi con! Mi phải chết!

Phan Tịnh nhìn lên thì chính là U-U động chúa. Tuy hấn cụt một chân mà hành động rất mau lẹ chẳng khác chi người thường.

Phan Tịnh đồng dục đáp:

- Người ra đây vừa khéo.

Cả hai người chẳng ai chịu nhường ai, U-U động chúa vận động "Thần Phong Tuyệt Mạch Chưởng" .

Còn Phan Tịnh vận động "Tuyệt Tình Chưởng". Hai người đều nhanh như chớp đều phóng chưởng ra. Bốn chưởng chạm nhau phát ra một tiếng "binh" rùng rợn .

Tiếp theo là một tiếng ọe rồi máu tươi vọt ra, một bóng người tung vào cửa động. Chính là U-U động chúa đã không chịu nổi chưởng lực của Phan Tịnh và hấn bị hất ngược trở lại.

Phan Tịnh cười rộ lớn tiếng quát:

-Đông Hải Sơn ! Ngờ đâu người cũng có ngày này?

Rồi chàng tung mình nhảy theo.

Bỗng một tiếng hô vang từ trong động ra. Long Điện chúa Trần Đức Phi dẫn bọn thuộc hạ Long, Lân Qui ba Điện ào ạt kéo ra chặn đường Phan Tịnh.

Phan Tịnh nóng lòng đoạt lại Kinh, ấn ở trong mình Phụng Điện chúa, nên chàng vừa rượt theo vừa kêu to lên:

-Trần Đức Phi! Động chúa nhà người đã bị thảm về tay tiểu gia. Người biết điều thì lánh ra xa.

Trần Đức Phi mặt lạnh như tiền, gầm lên:

- Thằng lôi con đã đánh động chúa ta bị thương, khi nào ta chịu buông tha mi?

Rồi hấn ra lệnh cho bọn thuộc hạ:

- Chúng bay tấn công đi!

Hấn vẫy tay một cái. Bọn thuộc hạ ba Điện Long, Lân, Qui nhảy xổ vào. Nhất là bọn dưới trướng Lân Điện và Qui điện lại càng hung hăng liều mạng hơn hết.

Lân Điện chúa vốn bị chết về tay Phan Tịnh. Còn Qui Điện chúa tuy bị chết về tay Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt giáo là Tề Ni Cáp Tư,ư nhưng "Qui bối đồ" bị Phan Tịnh cướp mất. Do đó bọn chúng căm hận Phan Tịnh thấu xương, nên hôm nay chúng quyết liều chết để báo thù cho chủ.

Phan Tịnh thấy bọn chúng cản đường , thì tức giận quát lên:

-Bọn mi không tránh ra thì chớ có trách ta vô tình!

Khi nào bọn kia chịu nghe . Chúng sử dụng nào ám khí, nào chưởng phong nhằm đánh tới tấp vào Phan Tịnh, khí thế rất dữ dội mãnh. Phan Tịnh vẫn chưa phản kích mà chỉ né tránh.

Nhưng một lúc sau thấy bọn đối phương quyết ý liều mạng đánh rất rát, Phan Tịnh mặt nổi sát khí gầm lên:

- Trần Đức Phi! Người hãy bảo chúng dừng tay! Ta không nỡ giết bọn kiến ruồi này!

Long Điện chúa cười lạt rồi cũng xông vào trận chiến, phóng ba chưởng liên tấp công Phan Tịnh.

Phan Tịnh gầm lên:

-Thế là bọn người tự tìm lấy cái chết?

Chàng phóng "Lôi Đình Chưởng" ra. Tay trái phóng chiêu "Lôi Hỏa Tương Bạc", tay phải ra chiêu "Lôi Thiên Đỉnh Tráng".

Chưởng phong âm âm nổi lên như sấm sét. Chưởng lực Phan Tịnh bây giờ so với mấy bữa trước đây đã tăng tiến không biết bao nhiêu mà kể .

Dưới chưởng lực của chàng những tiếng rú thê thảm, tiếng kêu la rầm rĩ vang lên. Bọn cản đường chàng bị thương và nằm chết ngổn ngang trên mặt đất.

Long Điện chúa gầm lên rất bi thảm:

-Thằng lỏi con ! Bữa nay ta liều mạng với mi!

Gã không né tránh, phóng cả hai chưởng ra đánh tới tấp vào Phan Tịnh. Phan Tịnh cũng tức giận quát lên:

-Ta thành toàn cho người!

Chàng phóng chưởng "Lôi ấn Vô Tình" không một tiếng động để trả đòn đối phương. Hai chưởng vừa chạm nhau Trần Đức Phi đã rú lên. Người đã cháy đen và bị hất tung xuống khe núi.

Giữa lúc ấy, từ trong động những tiếng quát tháo om sòm lại vọng ra. U-U động chúa dẫn toàn thể bọn thủ hạ ra nghênh địch.

Bọn thủ hạ ba Điện kia toàn là những tay cao thủ, được lựa chọn mà vừa chạm chưởng với Phan Tịnh đã kẻ bị chết người bị thương nên ai cũng kinh hãi, sắc mặt xám ngắt .

Nhưng bọn chúng thấy Long Điện chúa chết rồi, cảm tức quá không còn biết sợ chết là gì nữa, cứ hung hăng xông cả vào!

Phan Tịnh vung chưởng lên đánh. Mỗi phát chưởng lại làm chết thêm một số thủ hạ của U-U động chúa.

Giữa lúc ấy từ dưới đáy vực một tiếng gầm dội lên. Tiếng gầm này tuy không to lắm, nhưng nghe rất rõ. Tiếp theo là tiếng niệm A Di Đà Phật.

Phan Tịnh vừa nghe thấy đã biết thanh âm này là do Huyền Thiên Nhất Quái phát ra.

Sau tiếng tuyên Phật hiệu, Nhất Quái lại nói:

-Các vị thí chủ động U-U không thể địch lại "Quân Ma Chưởng" này đâu! Dù nhiều người cũng bằng vô ích. Thôi rút lui về đi.

Tiếng quát tháo tiếng reo hò lập tức im bật .

Bấy giờ Huyền Thiên Nhất Quái đứng đỉnh đi ra. Bàn tay trái lão ánh vàng lấp lánh. Phan Tịnh vừa trông thấy ánh vàng rực rỡ ấy vội la lên:

-Lôi Đình ấn bị lão cướp mất rồi.

Huyền Thiên Nhất Quái hú lên một tiếng quái gở, lão lạng người đi mau lẹ vô cùng, chớp mắt đã đến nơi. Chiếc "Lôi Đình ấn" phát ra ánh sáng vàng lấp lánh khiến cho Phan Tịnh không mở mắt được.

Huyền Thiên Nhất Quái không nói nửa lời, lão rung cây phát trần quét lên ba cái, sức mạnh bằng ngàn cân. Đồng thời lão cười ha hả nói:

-Phan thí chủ! Thí chủ đã nhọc lòng vô ích. Bần tăng xin thất lễ .

Ba phát phát trần của Nhất Quái lợi hại vô cùng bức bách Phan Tịnh phải lùi lại bảy tám bước. Nhưng lão vừa quét phát trần xong, liền lạng người xa ra ngoài mười lăm trượng, một tay để trước ngực, miệng niệm:

- A Di Đà Phật!

Phan Tịnh thấy tay lão cầm "Lôi Đình ấn" mà chưa biết cách sử dụng. Chàng quát bảo:

-Giống quái vật kia! Té ra người đến động U-U vì một tâm địa bất lương, mục đích chỉ để cướp Vô Tình Kinh, ấn mà thôi.

Người chàng xẹt lại nhanh như chớp.

Huyền Thiên Nhất Quái lạng người đi né tránh rồi cười ha hả nói:

-Đức Phật rủ lòng thương canh giữ trên bờ đầm Tuyết Long mấy chục năm trời là vì lẽ gì, thí chủ có biết không?

-Lão quái! Liệu người có chạy thoát được chẳng.

Nói chưa dứt lời, Phan Tịnh đã vung cả hai chưởng đánh ra thể mạnh kinh người .

Huyền Thiên Nhất Quái mặt lộ hung quang, nổi lên một trận cười rộ nói:

- Tiểu tử ! Lại đây! Ta không cho người ném mùi đau đớn, người còn tưởng là ta sợ người .

Phan Tịnh vận đến mười thành công lực, định đánh cho lão bị thương. Chàng tiến gần lại quát lên:

- Nộp mạng đi!

Roi chàng phóng chưởng ra .

Huyền Thiên Nhất Quái nhíu cặp mày trắng rung cây phát trần. Bóng phát trần mờ mịt.

Phan Tịnh muốn cho Nhất Quái khinh thường, nên lúc bắt đầu phóng chưởng, chàng ra một chiêu rất tầm thường. Nhưng đến nửa vời chàng biến sang thế " Tuyết Tình Chưởng".

Cả hai bên đều ra tay rất lẹ đến nỗi không ai kịp nhìn rõ chiêu thức .

Kình lực vừa chạm nhau thì một tiếng rú kinh khủng vang động cả hang núi. Một bóng người tung đi như viên đạn ném vào khoảng không.

Phan Tịnh loạng choạng lùi lại ba bước. Chàng cảm thấy khí huyết nôn nao. Lúc trấn tĩnh lại được thì Huyền Thiên Nhất Quái đã chạy đi đằng nào mất rồi, không còn thấy đâu nữa.

Phan Tịnh đứng ngẩn người ra một lúc rồi chợt tỉnh ngộ, chàng lẩm bẩm:

- Chắc là lão quái vật bị thương chạy trốn mất rồi.

Đoạn chàng nghiêng răng quát lên:

-Người chạy đâu cho thoát !

Chỉ trong chớp mắt, Phan Tịnh đã vượt qua hai ngọn núi mà vẫn chẳng thấy bóng Huyền Thiên Nhất Quái đâu cả .

Chàng nghĩ bụng:

-Bữa nay đành không đuổi kịp hấn mất rồi!

Giữa lúc ấy từ đằng xa vọng lại một trận cười rộ. Tiếng cười này chàng nghe rất quen tai.

Tiếp theo chàng lại nghe có tiếng cười quái dị khác nổi lên.

Đồng thời văng vẳng có tiếng đàn vọng lại.

Phan Tịnh còn đang ngỡ ngàng thì tràng cười rộ lại nổi lên, rồi chàng nghe rõ thanh âm Huỳnh Long Tử hét lớn :

- Lý Tiến! Lý Tiến! Mi thật là một đứa vô liêm sỉ!

Lại thấy có thanh âm cười ha hả nói:

-Rượu ngon quá! La ca ca hãy lại đây uống một chén đã!

Phan Tịnh sửng sốt nghĩ thầm:

-Sư phụ cùng Thất Tuyệt giáo chủ đã đúng hẹn đến Diệu Phong. Cái Vương Tử cùng Nhân Kiệt cũng ở cả đây rồi!

Chàng cảm thấy phấn khởi, liền tăng gia cước trình chạy thẳng về phía núi Diệu Phong.

Chỉ trong khoảnh khắc đã đến chân núi. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía, rồi bất giác cười lạt lẩm bẩm:

- Lão Thất Tuyệt giáo chủ thật là một đứa vô liêm sỉ! Hắn đã cho bọn Thất Tuyệt giáo đồ ngấm ngầm mai phục cả ở đây, định để bao vây ám hại sư phụ mình cùng La thúc thúc và Cái Vương Tử.

Chàng lặng người đi nấp vào phía sau một tảng đá lớn và để ý đến bọn Thất Tuyệt giáo đồ đang mai phục trong những những nơi kín đáo .

Tiếng đờn vẫn từ trên đỉnh núi vọng lại .

Phan Tịnh ngấm ngầm quyết định chủ ý. Chàng cười mát một tiếng, đứng vươn thẳng người lên rồi tung mình đi như một làn khói tỏa, âm thầm tiến đến chỗ bọn Thất Tuyệt Giáo ẩn thân.

Trong khu rừng rậm này có bảy tám tên giáo đồ, chúng chỉ bao quanh ngọn núi này chứ chưa hành động gì. Lúc chúng phát giác ra Phan Tịnh đến bên, thì đa chặm mắt rồi .

Phan Tịnh phóng cả mười đầu ngón tay ra. Chỉ phong vọt ra veo veo. Cả bảy tám gã chưa kịp rú lên một tiếng đã bị Phan Tịnh điểm huyệt ngã lăn ra đất.

Phan Tịnh nhìn chúng bằng con mắt lạnh lùng, rồi không nói câu gì, lại lạng người đi...

Chàng vào đến giữa núi Diệu Phong, để tuần tra khắp một lượt. Thân pháp chàng mau lẹ quá, đến quỷ thần cũng không hay biết. Bao nhiêu Thất Tuyệt giáo đồ đang mai phục ở đây đều bị chàng điểm huyết hết, mà những người ở trên núi không ai phát giác ra được.

Phan Tịnh lại thi triển thân pháp chạy lên đỉnh núi. Nhưng chàng chưa đến nơi, bỗng có tiếng quát:

-Tiểu tử! Dừng bước lại đã !

Một bóng người ở mé bên xẹt tới.

Phan Tịnh chú ý nhìn, thì ra mục Tây Ni Cổ của phe Thất Tuyệt Giáo đón đường mình .

Phan Tịnh nhíu cặp lông mày quát hỏi:

-Tây Ni Cổ ! Mục định cản đường ta chẳng?

Mục Tây Ni Cổ trong tay cầm cây gậy đầu rồng khể rung lên. ánh hào quang lấp lánh. Mục nhẹ răng cười hỏi:

- Thằng lỏi con! Mi định đi đâu?

-Ta lên đỉnh núi Diệu Phong.

- Trên đỉnh núi hiện bản giáo đang tiếng hành một công cuộc lớn lao. Bất luận là ai cũng không được tự tiện lên đó.

Phan Tịnh cười lạt nói:

- Bản Lôi môn cũng đang tiếng hành một công cuộc lớn lao trên đỉnh núi Diệu Phong. Ta không lên không được! Tây Ni Cổ ! Ta khuyên mục không nên sinh sự, kéo rồi có hối cũng không kịp nữa.

Mục Tây Ni Cổ rung cây gậy đầu rồng ra cười hênh hếch nói:

-Thằng lỏi con! Người đừng hòng lên được đỉnh núi này.

-Không kẻ nào ngăn trở được ta.

Đột nhiên mục Tây Ni Cổ hú lên một tiếng lanh lảnh. Trong tiếng hú này có mấy lần biến đổi âm thanh rất là cổ quái. Đồng thời mục lớn tiếng quát hỏi:

-Các đệ tử bản giáo đâu cả?

Phan Tịnh biết mục hú lên là để kêu gọi bọn Thất Tuyệt giáo đồ . Bất giác chàng cười ha hả đáp:

- Tây Ni Cổ lão bà ơi! Mục đừng bịt mắt ta nữa. Cả bọn Thất Tuyệt Giáo của mục, trên từ giáo chủ dưới đến giáo đồ, đều là một hạng đê tiện vô liêm sỉ. Sư phụ ta ước hẹn với Thất Tuyệt giáo chủ là việc giữa hai người. Sao bọn mi kéo cả đàn cả lũ đến đây? Bây giờ dù mục có kêu đến rát cổ bọng họng cũng chẳng một tên nào đáp ứng lại đâu.

Mục Tây Ni Cổ toàn thân run bắn lên, kinh hãi hỏi:

- Thằng lỏi con! Bọn đệ tử bản giáo đến núi Diệu Phong này đều đã được lựa chọn toàn những tay tinh anh. Sao ngươi lại ngăn trở chúng không cho nghe thấy tiếng báo hiệu của bản trưởng lão được?

Phan Tịnh tủm tỉm cười đáp:

- Bọn chúng đều đang phiêu lưu trong giấc mộng kê vàng.

Tây Ni Cổ tức giận quát lên:

- Thằng lỏi con ! Đừng nói nhảm ! Cái bản lãnh mèo quào của mi làm gì được những phần tử tinh anh của bản giáo? Hiện bọn chúng bây giờ ra sao?

Phan Tịnh đột nhiên sa sầm nét mặt, lấy trong bọc ra một tấm gương đồng giơ lên, lập tức trong gương luồng ánh sáng lập lòe .

Chàng quát hỏi: ,

- Tây Ni Cổ! Mục có nhận được tín vật này không?

Mục Tây Ni Cổ hai mắt phóng ra những tia sáng hung dữ nhìn chăm chặp vào tấm gương đồng trong tay Phan Tịnh. Nét mặt mục biến sắc, đột nhiên lộ vẻ kinh hãi lùi lại một bước, lớn tiếng quát:

- Đây là tín vật của Thiên Giáo đã tung hoành vũ trụ trăm năm về trước. Tín vật này kêu bằng "Nhật Nguyệt lệnh".

Phan Tịnh cất tiếng khen:

-Nhân lực của ngươi quả đã không tầm.

Rồi chàng không chờ mục trả lời lớn tiếng quát:

- Trước oai Thiên Đình sứ giả Thiên Giáo, bọn ngươi chỉ đáng hàng lâu la tiểu tốt, làm sao địch lại được. Mục biết điều thì tránh ra .

- Chà! Đừng hòng ta để cho mi đi!

- Thuận theo ta thì sống trái ý ta là chết. Qui luật của Thiên Giáo là thế. Chắc mụ cũng biết rồi?

-Thiên Giáo ra đến trước mi đã trăm năm nay. Thằng lỏi con nói khoác thế mà không biết xấu hổ.

Phan Tịnh lớn tiếng hơn quát bảo:

-Một lần nữa, ta truyền cho mụ phải nhường bước!

- Ta không nhường thì mi làm gì được?

Phan Tịnh vụt lại trước mặt mụ Tây Ni Cổ. Mụ kinh hãi rú lên lùi lại một bước.

Tay mụ múa vung cây gậy đầu rồng lên. ánh hàn quang dày đặc như một bức màn. Đồng thời mụ quát lên:

- Thằng lỏi con ! Công phu của mi quả nhiên ghê gớm!

-Đối với Thiên Đình sứ giả, kẻ nào dám hỗn xược?

Rồi chàng quát lớn:

- Trái lệnh ta là chết!

Một tiếng "sầm" vang lên. Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm.

Mụ Tây Ni Cổ đã chết ở dưới chưởng lực Phan Tịnh.

